

11. un 12. klases skolēni šī gada 20. novembrī programmas “Latvijas skolas soma” ietvaros skatījās tiešsaistes Nacionālā teātra izrādi “Margarēta”.

Pēc izrādes jaunieši bija tik iedvesmoti, ka mēģināja iejusties galveno varoņu “ādā”. Un tad tapa radošie darbi. Te 12. kl. skolnieces Margaritas Lauces darbs “Ja es būtu Margarēta...”

Diena aiz dienas. Gads aiz gada. Šīs cietuma sienas nemainās, nenoveco, atšķirībā no manis. Tās ir aukstas, manu siltumu absorbē. Tās ir tumšas, un manu gaismu tās izsūc. Tās neko nevar aizmirst, jo nekad nav mēģinājušas paturēt atmiņas. Bet es tikmēr cenšos neaizlaist aizmirstībā savu valodu, pētu šķērsām, no vāka līdz vākam šīs vārdnīcu un valodas grāmatu lapas. Neatlaidīgi atmiņā tiecos paturēt vārdus, bet... savādi, tik viegli esmu aizmirsusi to, ka visam vaininieks patiesībā – viņš.

Tā ir Margarēta manās acīs. Taču, ja es būtu viņa, es neatteiktos no atmiņām par Faustu. Es nenovērštos no sāpīgajām domām arī par māti un brāli. Brīdī, kad advokāts parādītos manā priekšā, es nepretotos un neklusētu tā vietā, lai sniegtu atbildes uz jautājumiem, kas tirdī pašas prātu un maitā man sirdi. Es darītu visu, lai Fausta, tā velna un vājpriekša, ietekme zustu, lai viņa seja man rādītos nevis skaista un jauna, bet gan veca un skarba – tāda, kāda tā patiesībā bija. Tāds, kāds patiesībā bija viņš pats.

Tā man šķiet. No malas skatoties. Neesot tai, kura ir apmāta. Tomēr, iespējams, arī, ka es vienkārši būtu sajukusi prātā. Iespējams, es ne vārda nespētu izstumt pār lūpām pēc visu šī cietumā pavadītā laika. Kas to lai zin, varbūt es nekad nezinātu pateikt, ka atnākušais advokāts patiesībā ir mans dēls. Iespējams, es nekad arī nekļūtu... Nē, drīzāk es ceru nekad nekļūt par Margarētu.